

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

«Η ζωή μου είναι μισός αιώνας ροκ εντ ρολ»

Η συγγραφέας παρουσιάζει μια προσωπική φιλοσοφία για την ύπαρξη, τη λογοτεχνία, τον έρωτα, στο αυτοβιογραφικό «Ο χρόνος πάλι»

ΓΡΑΦΕΙ Η ΔΗΜΗΤΡΑ ΡΟΥΜΠΟΥΛΑ
 dirouboula@pegasus.gr

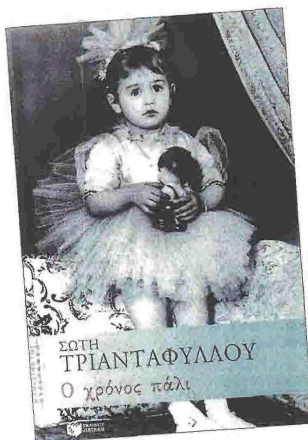
Ενα βιβλίο για το «πώς να ζεις σε ασυμφωνία με όλους», ειδικά αν συμφωνείς με τον Ρώσο κριτικό λογοτεχνίας και στοχαστή του 19ου αιώνα Βησσαρίωνα Μπελίνσκι, ο οποίος πίστευε ότι «η μοίρα του ατόμου είναι σπουδαιότερη από τη μοίρα ολόκληρου του κόσμου». Η Σώτη Τριανταφύλλου αποκάλυπτε τον εαυτό της και τα υλικά της «κουζίνας» της, όλα εκείνα που τη διαμόρφωσαν και τροφοδοτούν το συγγραφικό της έργο.

Το τελευταίο βιβλίο της «Ο χρόνος πάλι», ενταγμένο στην ενδιαφέρουσα σειρά «Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία / Η κουζίνα» που διευθύνει ο Μισέλ Φάις, είναι αυτοβιογραφικό, γραμμένο όμως όχι με τον κλασικό τρόπο και αυτό ακριβώς είναι που το κάνει πιο ενδιαφέρον, με τη βοήθεια βέβαια της σπιντάτς γραφής της συγγραφέως. «Το παιχνίδι της αυτοβιογραφίας», αναφέρει κάπου, είναι «μια αποδόμηση, μια πλαστογραφία, μια πράξη εγωισμού».

Η συγγραφέας του «Αλμπανός» και άλλων δεκαοκτώ βιβλίων (μυθιστορήματα, διηγήματα, νουβέλες, κινηματογραφικά, ιστορικά) ανοίγει την «κουζίνα» της και περιγράφει τη ζωή της, παρουσιάζοντας μια προσωπική φιλοσοφία για την ύπαρξη, το γράψιμο, τη λογοτεχνία, τη μόρφωση, τα ταξίδια, τη μουσική, τον έρωτα, την πολιτική και την Αριστερά, την οποία κατακευραυνώνει. Η ίδια αυτοσυστήνεται ως «νέα αριστερή» και ψηφοφόρος μικρών κομμάτων της δημοκρατικής Αριστεράς. Εμφανίζεται πολύ σκληρή με πρόσωπα και καταστάσεις.

«Ντρέπομαι που ήμουν κόρη του πατέρα μου», γράφει για τον γιατρό, κομμουνιστή, αυταρχών αρχών πατέρα της, από τον οποίο αναγνωρίζει, όμως, ότι κληρονόμησε μια εξαιρετική βιβλιοθήκη, η οποία της εξασφάλισε πολλά και ισορρόπα διαβάσματα. «Αναζητούσα μια καινούργια πίστη», αναφέρει, δικαιολογώντας την εξέγερσή της κατά του κομμουνιστικού περιβάλλοντος στο οποίο μεγάλωσε.

Η Σώτη Τριανταφύλλου εμφανίζεται σαν ένα διαρκώς εξεγερμένο άτομο, που δεν θέλει να ανήκει πουθενά. «Είσαι σαν

»
**Ποτέ δεν θέλησα να παντρευτώ.
 Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι ελεύθερη μέσα στον κόσμο, ελεύθερη πανταχόθεν**

ένα ορφανό στη θύελλα», της λέει συχνά ένας φίλος της. Η ίδια παραδέχεται πως αυτό εκφράζει μια ατομική τάση που την κάνει αντιπαθητική. Όμως, δεν το βάζει

κάτω: «Ποτέ δεν θέλησα να παντρευτώ. Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι ελεύθερη μέσα στον κόσμο, ελεύθερη πανταχόθεν».

Μουσική, ταξίδια, διάβασμα και γράψιμο είναι αυτά στα οποία πιστεύει, όχι στον Θεό, δηλώνει άθεη. «Η γνώση είναι αυτοσκοπός: δεν σπουδάζεις «για να...», σπουδάζεις «επειδή...». Η φιλομάθεια και η βιβλιοφαγία της είναι παρορμητικές. «Αν μπορούσα να διαβάζω συνεχώς, δεν θα είχα άλλη ανθρώπινη ανάγκη», γράφει κάπου. Τα ταξίδια για την Τριανταφύλλου είναι ένας ολόκληρος τρόπος ζωής, που δεν έχει σχέση με τουρισμό και ψώνια. Τα ταξίδια για κείνη είναι να κλονίζονται οι βεβαιότητες, να χάνονται οι αιτιατές.

Για όλα όσα λατρεύει και μισεί οι τοποθετήσεις της μοιάζουν αφοριστικές. «Η ιστορία της ζωής μου είναι μισός αιώνας ροκ εντ ρολ. Αν δεν υπήρχε το ροκ εντ ρολ, θα ήμουν μία άλλη». Η Ελλάδα την πνίγει και την ελευθερώνει. Από τη μια τη βλέπει σαν «ένα νεκροταφείο ιδεών, ένα σκουληκιασμένο κεράσι», από την άλλη σαν ιδανικό τόπο για να ζεις. Στις ΗΠΑ «δεν υπάρχει αρκετή ελευθερία» και στο Παρίσι «δεν υπάρχει αρκετή φιλία». Πουθενά εκτός από την Ελλάδα δεν μπορείς να δανειστείς το αυτοκίνητο φίλου σου και στα ελληνικά φιλικά σπίτια μπορείς να ανοίξεις το ψυγείο για να δεις αν υπάρχει κάτι που σε ενδιαφέρει.

ΣΕΛΙΟΔΕΙΚΤΗΣ

«Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΛΙ»
 ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
 Εκδόσεις «Πατάκη»
 Σελίδες: 384, Τιμή: 19,90 ευρώ

«Δεν αναγνωρίζω καμιά πατρίδα. Θα ήμουν ευτυχομένη αν μπορούσα να κινούμαι πάνω από τα ασύνορα χωρίς διαβατήριο, ταυτότητα, άδεια οδήγησης. Πατρίδα μου είναι και η αγγλική και η ελληνική γλώσσα, το ροκ εντ ρολ, το τραγουδάκι του Ακη Πάνου («Όταν σημάνει η ώρα»), η μουσική του Θεοδωράκη, το «Χαμόγελο της Τζοκόντας» του Χατζιδάκι... Η «πατρίδα», όπως γίνεται αντιληπτή από τους άλλους, συνεπάγεται αίσθημα εγκλωβισμού, η ξενιτιά αίσθημα απεραντοσύνης» (σελ. 128)

